

Arrest

nr. 350 042 van 8 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Veerledorp 23
2431 VEERLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 15 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2026 met referentnummer 136231.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en diende op 26 juni 2025 voor de derde maal een aanvraag in van een verblijfskaart van een 'ander' familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van zijn broer, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 15 december 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 7 januari 2026 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.06.2025 werd ingediend door:

Naam: B.(...)

Voorna(a)m(en): M.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de derde keer gezinshereniging aan met zijn broer B.(...) B.(...) (RR. (...)) van Nederlandse nationaliteit in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin – in toepassing van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene heeft reeds eerder dergelijke aanvragen ingediend. Onderhavige aanvraag is inmiddels de derde aanvraag van betrokkene. De vorige aanvraag (dd. 16.01.2025) werd geweigerd op 14.05.2025. Echter, hij voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene legt opnieuw dezelfde documenten voor. In casu kan dienstig worden verwezen naar de weigeringsbeslissing dd. 14.05.2025.

Artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt: Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt verder: ‘§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 2°, moeten bewijzen dat zij in het land van herkomst ten laste zijn van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen dan wel dat zij er deel uitmaken van diens gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.’

Artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 bepaalt: ‘Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.’

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” en “de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult” dient over te maken;

Gelet op art. 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet: “De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen”;

Art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “§2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]”

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen om de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;*
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.*

Betrokkene legt wederom bij zijn aanvraag opnieuw zijn Marokkaans paspoort met nr. (...) voor, afgeleverd te Antwerpen op 14.06.2024 en geldig tot 14.06.2029. In het paspoort bevinden zich geen visa, noch enige in- of uitreisstempels.

Uit niets kan evenwel blijken dat betrokkene is vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto 41, §2 van de Vreemdelingenwet. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Zonder te beschikken over een inreisvisum kan betrokkene dan ook niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980 (zie ook arrest nr. 260.674 d.d. 19 september 2024 van de Raad van State).

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. Wat betreft het gezinsleven met de Nederlandse referentiepersoon: referentiepersoon verblijft sinds oktober 2022 onafgebroken in België, daar waar het eerste treffen van betrokkene in België pas kan gevonden worden op 14.06.2024, met name de afgifte van zijn huidig paspoort op het Marokkaanse consulaat te Antwerpen. Referentiepersoon oefende dus reeds lange tijd zijn recht op vrij verkeer uit vooraleer betrokkene naar België kwam. Hij werd daarbij vergezeld door zijn echtgenote. Betrokkene is een volwassen persoon die geen deel uitmaakt van het kerngezin van de referentiepersoon. Een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk om een mogelijk gezinsleven.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de component van de bestreden beslissing waarbij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, §4 en 47 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 47 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de (materiële) motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"1.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan enkel worden nagegaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of er op grond hiervan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen.

Men beweert dat er geen sprake was van een inreisvisum in het paspoort van verzoeker, quod non. Er was wel degelijk een inreisvisum in zijn paspoort, afgeleverd door Nederland.

Bij de eerste aanvraag, door verzoeker ingediend, had verzoeker een geldig inreisvisum. (stuk 2)

2.

Alle andere nodige stukken werden door verzoeker bijgebracht.

Als men reeds een tijd in België verbleef op het ogenblik dan de aanvraag kan men niet meer van verzoeker verwachten dat hij een nieuwe geldig visum in zijn bezit zou hebben. Ten minste had hij een geldig inreisvisum op het ogenblik dat hij de procedures gezinshereniging opstartte.

3.

Verweerster blijft volharden in het gegeven dat verzoeker een geldig reisvisum moest hebben om de aanvraag correct in te dienen.

In het arrest nr. 236.793 (RvV 12 juni 2020, nr. 236.793) stelde Uw Raad dat voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging door een 'ander familielid' van een Unieburger niet geëist kan worden dat dit ander familielid een geldig visum voorlegt. Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

(...)”

Op het ogenblik dat artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bij artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd, werd eveneens bij artikel 22 van voornoemde wet van 25 april 2007 artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt vervangen:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt luidt:

“§ 1 (...)

§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3 (...)

§ 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Aldus kan worden aangenomen dat in artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de gehele § 2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

De laatste zinsnede in artikel 41 §2 van de Vreemdelingenwet, verder uitgewerkt in artikel 47, vormde de basis voor een gevestigde praktijk om alle familieleden van Unieburgers ('klassieke' en 'andere') en familieleden van Belgen een aanvraag gezinshereniging te laten indien ongeacht het wettig of onwettig verblijf in België. Dus ook zonder geldig inreisvisum.

Artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Volledigheidshalve wordt vermeld dat artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit, waarnaar het hierboven geciteerde artikel 58 verwijst, als volgt luidt:

“Het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet, wordt kosteloos en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgegeven.

In uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen, kan de in het eerste lid bedoelde termijn echter verlengd worden.”

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit waarnaar de bestreden beslissing verwijst luidt als volgt:

“§ 1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

(...)

§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° (...)

§ 3 Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. § 4 (...)

Artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit waarvan verzoeker de schending aanvoert, luidt als volgt:

“§ 1 De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2 Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

Het bepaalde in artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Naar analogie met wat hierboven werd uiteengezet over de verwijzing in artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet naar “de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde” moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit naar “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 47, § 1 van het Vreemdelingenbesluit.

Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit. (RvV 12 juni 2020, nr. 236.793)

Het was de expliciete wil van de Belgische wetgever geweest dat “de bepalingen van hoofdstuk I (van de Vreemdelingenwet) over de in artikel 40bis bedoelde familieleden” ook van toepassing zouden zijn op andere familieleden van een Unieburger bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

In een arrest van 12 juni 2020 (nr. 236.793) stelt Uw Raad dat niet geëist kan worden van een ander familielid van een Unieburger dat het een geldig visum voorlegt om een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Uit artikel 47/2 Vw volgt dat het de expliciete wil was van de wetgever dat de bepalingen van toepassing op de ‘klassieke’ familieleden, bedoeld in artikel 40bis Vw, ook van toepassing zouden zijn op de ‘andere’ familieleden. Ook artikel 58 Vb bepaalt dat de bepalingen van toepassing op de klassieke familieleden, waaronder artikel 47 Vb, van toepassing zijn op de andere familieleden. Artikel 52 Vb verwijst naar het bewijs van identiteit overeenkomstig huidig artikel 41 §2 Vw. Artikel 47 Vb geeft uitvoering aan artikel 41 §2 Vw. Uit artikel 41 §2 Vw en artikel 47 Vb volgt dat het in beginsel moet gaan om een geldig paspoort, in voorkomend geval voorzien van een geldig visum, maar bij het ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten (zoals een geldig paspoort zonder visum).

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

2.

De houding van verweerster is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie en met het toenmalig praktijk van verweerster:

Het was een gevestigde praktijk om alle familieleden van Unieburgers ('klassieke' en 'andere') en familieleden van Belgen een aanvraag gezinshereniging konden indienen ongeacht het wettig of onwettig verblijf in België, dus ook zonder geldig inreisvisum.

Deze wetgeving en praktijk vloeiden rechtstreeks voort uit het BRAX-arrest (HvJ 25 juli 2002, C-459/99). In het BRAX-arrest oordeelde het Hof van Justitie dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, enkel en alleen omdat hij géén geldige binnenkomstdocumenten heeft.

"In het Rahman-arrest van 5 september 2012 (Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) stelde het HvJ dat artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn lidstaten verplicht om de binnenkomst en het verblijfsrecht van 'andere' familieleden van de Unieburger te 'vergemakkelijken'. Meer bepaald houdt deze verplichting in:

- om aanvragen van 'andere' familieleden, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere derdelands onderdanen. De vraag stelt zich of België zich aan deze verplichting houdt, aangezien een derdelands familielid van een derdelander (in buitengewone omstandigheden) of van een Belg (altijd) wel in de mogelijkheid is om een aanvraag gezinshereniging in België in te dienen, zonder in het bezit te zijn van een geldig inreisvisum. Daarnaast kunnen alle derdelanders in België, mits bewijs van buitengewone omstandigheden, een verblijfsaanvraag indienen op basis van artikel 9bis Vw, zonder dat zij in het bezit moeten zijn van een geldig inreisvisum. Op dit punt behandelt België 'gewone' derdelanders dus gunstiger dan 'andere familieleden' van Unieburgers, aangezien deze laatste categorie volgens de hier besproken rechtspraak nooit een aanvraag gezinshereniging kan indienen zonder in het bezit te zijn van een geldig visum > Dit argument werd niet aanvaard door de RvV in arrest nr. 252.756;
- dat lidstaten voor de 'andere' familieleden van Unieburgers voorzien in de mogelijkheid om een beslissing te verkrijgen over hun aanvraag (gezinshereniging) die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie gebaseerd is en die, in geval van weigering, gemotiveerd is. Door automatisch de aanvraag gezinshereniging te weigeren omdat geen geldig inreisvisum voorgelegd werd, blijft Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) volledig in gebreke om de aanvraag van deze familieleden ten gronde te onderzoeken, rekening houdend met hun persoonlijke situatie. Dit staat mogelijk op gespannen voet met de rechtspraak van het HvJ.
- dat lidstaten moeten rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie. Uit vaste rechtspraak van het HvJ blijkt al dat artikel 20 VWEU lidstaten verplicht een afgeleid verblijfsrecht te erkennen aan een derdelands familielid van een Unieburger, wanneer er tussen de Unieburger en dit familielid een dermate onderlinge afhankelijkheid bestaat dat een weigering van een verblijfsrecht de Unieburger zou verplichten het grondgebied van de hele EU te verlaten. Om die reden mogen lidstaten een aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren op de enkele grond dat het derdelands familielid het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, zonder eerst te onderzoeken of er een onderlinge afhankelijkheid bestaat tussen de Unieburger en het familielid. Een automatische weigering van een aanvraag gezinshereniging van een 'ander familielid' op de enkele grond dat er geen geldig visum voorgelegd werd, zonder de aangehaalde afhankelijkheid voorafgaandelijk te onderzoeken, lijkt niet alleen op gespannen voet te staan met artikel 20 VWEU, maar mogelijks ook met de artikelen 21, 45, 49 en 56 VWEU doordat de vrij verkeersrechten van de Unieburger mogelijks belemmerd worden.
- dat lidstaten een ruime beoordelingsmarge hebben over de in aanmerking te nemen omstandigheden, maar de wettelijke voorwaarden moeten wel verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord "vergemakkelijkt" en mogen deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven. Artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn werd gedeeltelijk omgezet naar Belgisch recht door de wet van 25 april 2007 (BS 10 mei 2007) en werd gedurende meer dan tien jaar op een soepele manier geïnterpreteerd door DVZ en gemeenten, waarbij een ander familielid géén geldig inreisvisum moest hebben om een aanvraag te kunnen indienen. Door deze voorwaarde plots wel te stellen bemoeilijkt België nu de binnenkomst en het verblijfsrecht van deze familieleden. De vraag stelt zich of deze nieuwe interpretatie verenigbaar is met de gebruikelijke betekenis van het woord "vergemakkelijkt" en of deze interpretatie artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn niet van haar nuttig effect berooft. Zo maakt de voorafgaande voorwaarde van een geldig visum een nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke situatie van het ander familielid en de Unieburger immers onmogelijk.
- dat het ander familielid het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven. De RvV zou dus de Belgische verblijfswetgeving en de toepassing ervan door DVZ en gemeenten moeten toetsen aan bovenstaande punten." (www.vreemdelingenrecht.be/nieuws/dvzinstructie-weigering-gezinshereniging-ander)

Het wordt niet ontkend dat deze zienswijze in strijd is met recente rechtspraak van Uw Raad en van de Raad van State maar op dit manier houdt men geen rekening met situaties waarin afhankelijkheid of buitengewone omstandigheden worden aangetoond. Dat lijkt op gespannen voet te staan met rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ) en het Unierecht.

In ondergeschikte orde, verzoeker meent dat men meer duidelijkheid zou kunnen bekomen door een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

De conclusie door verweerster getrokken is niet redelijk in de omstandigheden.

De beslissing van verweerster dient dan vernietigd te worden.”

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van een visum type C dat hem werd afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten te Rabat (Marokko) en dat geldig was van 13 mei 2024 t.e.m. 27 juni 2024 (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.2. Het eerste middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 47 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling, die de Koning de opdracht geeft de regelgeving in overeenstemming te brengen met het Unierecht, zou schenden.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 26 juni 2025 voor de derde maal een aanvraag indiende voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in zijn hoedanigheid van ‘ander’ familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin, zoals bedoeld in artikel 47/2, 2° van de vreemdelingenwet in functie van zijn Nederlandse broer. Ter gelegenheid van zijn aanvraag legde verzoeker een (blanco) Marokkaans paspoort neer, dat op 14 juni 2024 werd afgeleverd door het Marokkaanse consulaat te Antwerpen, een kopie van zijn geboorteakte, een kopie van de geboorteakte van zijn broer, een Belgische verblijfskaart op naam van zijn broer en bewijzen dat hij ten laste was van zijn broer vooraleer hij naar België kwam.

2.7. De gemachtigde van de minister stelt in zijn beslissing vast dat er zich in verzoekers paspoort “(...) *geen visa, noch enige in- of uitreisstempels (bevinden)*”. Vervolgens stelt de gemachtigde van de minister dat “(u)it niets kan (...) blijken dat betrokkene is vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto 41, §2 van de Vreemdelingenwet. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan niet worden afgeleid dat een ‘ander familielid’, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Zonder te beschikken over een inreisvisum kan betrokkene dan ook niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980 (zie ook arrest nr. 260.674 d.d. 19 september 2024 van de Raad van State).”

2.8. Verzoeker betwist in zijn eerste middel vooreerst de vaststelling dat hij niet in het bezit zou zijn geweest van een geldig inreisvisum, en hij verwijst in dit verband naar een kopie van een visum type C, dat op 22 april 2024 werd afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten te Rabat (Marokko) en geldig was van 13 mei 2024 t.e.m. 27 juni 2024, die hij thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 2).

2.9. De Raad merkt op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij het Nederlandse Schengenvisum type C (Verzoekschrift, bijlage 2) van 22 april 2024 had voorgelegd bij de indiening van zijn aanvraag van een

verblijfskaart (bijlage 19ter). Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister hiermee onmogelijk rekening houden. De Raad kan hier als annulatierechter evenmin acht op slaan aangezien hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van een administratieve beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat de beslissing werd genomen en daarbij enkel rekening mag houden met de feiten die de administratieve overheid kende of moest kennen (RvS 9 februari 2012, nr. 217.860).

Terloops stelt de Raad vast dat verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag van 26 juni 2025 (bijlage 19ter) een nieuw (blanco) Marokkaans paspoort voorlegde dat werd uitgereikt op 14 juni 2024 en dus van recentere datum is dan het visum dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Bovendien was dit visum slechts geldig van 13 mei 2024 t.e.m. 27 juni 2024, en dus niet langer op het moment van zijn aanvraag. In zoverre verzoeker beweert dat dit visum aantoont dat hij op het moment van zijn eerste aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) op 9 juli 2024 beschikte over een geldig inreisvisum, stelt de Raad vast dat deze bewering feitelijke grondslag mist omdat dit visum slechts was geldig tot 27 juni 2024. Bovendien kan verzoeker zijn huidige beroep, gericht tegen een beslissing die werd genomen naar aanleiding van zijn derde gezinsherenigingsaanvraag als 'ander' familielid, niet aanwenden om kritiek te leveren op een eerdere beslissing waartegen geen beroep werd ingesteld en die bijgevolg definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

2.10. Verzoeker is verder in zijn eerste middel van oordeel dat van hem niet gevraagd kan worden om een geldig inreisvisum voor te leggen. Hij verwijst in dit verband naar verschillende bepalingen uit de vreemdelingenwet en het vreemdelingenbesluit en stelt dat bij het ontbreken van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, hij de kans moest krijgen om andere documenten voor te leggen die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Verzoeker verwijst tevens naar rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.11. De Raad stelt hierbij vast dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 40bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet betrekking heeft op de 'klassieke' familieleden, die worden opgesomd in artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet, en niet zozeer op de 'andere' familieleden uit artikel 47/2 van de vreemdelingenwet.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 40bis, §4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.
(...)”*

Artikel 40bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet schrijft aldus voor dat de 'klassieke' familieleden-derdelanders van burgers van de Unie de in artikel 41, §2 van de vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden moeten vervullen.

Artikel 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt op zijn beurt als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.”

2.12. De voorwaarde uit artikel 40bis, §4, eerste lid *juncto* artikel 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet impliceert hoe dan ook dat verzoeker in beginsel *“een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum (...)”* zou moeten voorleggen. Het voorschrift uit artikel 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet valt namelijk samen met de gemeenrechtelijke regeling inzake de toegang tot het grondgebied voor derdelanders (artikel 2, eerste lid van de vreemdelingenwet).

2.13. Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift ook artikel 41, §2, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet. De Raad stipt aan dat deze wetsbepalingen een afwijkende regeling bevatten inzake de toegang tot het grondgebied. Uit de parlementaire voorbereidingen, waarbij het oorspronkelijke artikel 41 in overeenstemming werd gebracht met het Unierecht, blijkt dat de vrijstelling van de verplichting tot voorlegging van een geldig paspoort met een geldig inreisvisum en de mogelijkheid om eventueel naderhand bewijsstukken aan te brengen (huidig artikel 41, §2, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet) enkel geldt voor de 'klassieke' familieleden die op basis van de richtlijn 2004/38/EG het recht van vrij verkeer en verblijf genieten (zie MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer,

2006-2007, nr. 2845/1, p. 45). Dit wordt bevestigd in artikel 41, §2, vierde lid van de vreemdelingenwet waarbij het 'klassieke' familielid dat niet (binnen een redelijke termijn) over de documenten beschikt of kan beschikken, de mogelijkheid heeft om *"op een andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet"*.

Verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet aan op grond van welke bepaling of beginsel de uitzonderingsregels op de gewone regelgeving betreffende de toegang tot het grondgebied, die gelden voor 'klassieke' familieleden, uitgebreid zouden kunnen worden tot de 'andere' familieleden, waartoe hij zelf behoort. Hoewel artikel 47/1 van de vreemdelingenwet de bepalingen betreffende de 'klassieke' familieleden van een burger van de Unie van toepassing verklaart op de 'andere' familieleden, kan niet worden ingezien hoe verzoeker, die géén recht van vrij verkeer en verblijf kan putten uit de richtlijn 2004/38/EG, vrijgesteld zou kunnen worden van het verplichte inreisvisum door in het bezit te zijn van een *"verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie"*. Er kan evenmin worden ingezien hoe hij *"op een andere wijze"* het bewijs zou kunnen leveren *"dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet"*. Bovendien blijkt uit de parlementaire voorbereidingen van het vroegere artikel 47/2 van de vreemdelingenwet (thans artikel 47/1 van de vreemdelingenwet) dat de gelijkstelling met 'klassieke' familieleden slechts geldt *"van zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend"* (MvT bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2013-2014, nr. 3239/1, p. 21).

2.14. Uit een samenlezing van artikel 40bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 41, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister niet op onwettige wijze tot de conclusie kwam dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/2, 2° van de vreemdelingenwet, omdat hij geen geldig inreisvisum kon voorleggen. Het gegeven dat hij een geldig Marokkaans paspoort neerlegde, stelt hem immers niet vrij tevens over een geldig inreisvisum te beschikken.

2.15. De gemachtigde van de minister wijst in de bestreden beslissing bovendien terecht naar rechtspraak van de Raad van State van 19 september 2024 waarin bovenstaande redenering uitdrukkelijk wordt bevestigd (RvS 19 september 2024, nr. 260.674). De Raad van State zet in dit arrest op ondubbelzinnige wijze uiteen dat uit de artikelen 47/2, 40bis, §4, eerste lid en 41, §2 van de vreemdelingenwet volgt *"dat de in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bedoelde "andere familieleden" die een burger van de Unie willen begeleiden of vervoegen moeten voldoen aan de in artikel 41, thans § 2, bedoelde voorwaarde, namelijk de "voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum", dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf."* Met betrekking tot het op andere wijze aantonen dat het 'ander' familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf, merkt de Raad van State op dat de 'andere' familieleden geen rechten van vrij verkeer en verblijf ontfangen aan het Unierecht waardoor het maar de vraag is of zij op een andere wijze kunnen bewijzen dat zij genieten van het recht op vrij verkeer en verblijf, dan door middel van het voorleggen van een geldig paspoort, in voorkomend geval met een geldig inreisvisum.

2.16. Verzoeker voert in zijn eerste middel tevens de schending aan van artikel 47 van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11."

In artikel 47 van het vreemdelingenbesluit worden de uitzonderingen inzake de toegang tot het grondgebied uit artikel 41, §2, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet concreet uitgewerkt. Verzoeker kan zich echter niet op deze bepaling uit het vreemdelingenbesluit beroepen aangezien hierboven reeds werd uiteengezet dat de uitzonderingsregels uit artikel 41, §2 van de vreemdelingenwet, en bij uitbreiding dus ook de documenten opgesomd in artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, enkel van toepassing zijn op 'klassieke' familieleden die een recht van vrij verkeer en verblijf genieten en niet op 'andere' familieleden zoals verzoeker.

2.17. Waar verzoeker in zijn middel wijst op artikel 58 van het vreemdelingenbesluit, merkt de Raad op dat dit artikel uitdrukkelijk bepaalt dat artikel 45 van datzelfde besluit enkel van toepassing is op familieleden die zich in toepassing van de richtlijn 2004/38/EG rechtstreeks op een verblijfsrecht kunnen beroepen en niet op de 'andere' familieleden, zoals bedoeld in artikel 47/2 van de vreemdelingenwet.

2.18. Verzoeker verwijst ook nog naar artikel 52, §2, 1° van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;
(...)"

Verzoeker betoogt dat moet worden aangenomen dat de verwijzing in dit artikel naar "*het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet*" slaat op de gehele §2 van het huidige artikel 41 van de vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat uit de samenlezing van "*artikel 41, tweede lid*" met artikel 40bis, §4 van de vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker een geldig paspoort, dat voorzien is van een geldig inreisvisum, dient voor te leggen en dat de uitzonderingen op deze regel, die verder in artikel 41, § 2 van de vreemdelingenwet uiteengezet worden, enkel gelden voor de 'klassieke' familieleden die op basis van de richtlijn 2004/38/EG het recht van vrij verkeer en verblijf genieten

2.19. Een verwijzing naar het arrest *Brax* van het Hof van Justitie (HvJ 25 juli 2002, C-459/99) en de stelling dat daaruit volgt dat een derdelander-familielid geen verblijfsvergunning kan worden geweigerd omdat hij geen geldige binnenkomstdocumenten heeft, zolang hij zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, is evenmin dienstig. Het Hof van Justitie heeft het hierin van decisief belang geacht dat de betrokken aanvrager, als echtgenoot van een Unieburger, zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het Unierecht ontleent. Dit is niet het geval voor een 'ander' familielid zoals verzoeker. Zoals blijkt uit het arrest *Rahman e.a.* (HvJ 5 september 2012, C-83/11), ontleen niet alle derdelanders rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat aan de richtlijn 2004/38/EG, maar enkel degenen die in de zin van artikel 2.2 van deze richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruik gemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoeker valt, als 'ander' familielid, niet onder artikel 2.2. van de richtlijn 2004/38/EG maar onder artikel 3, lid 2 ervan. De 'andere' familieleden ontleen dus geen eigen inreis-of verblijfsrecht aan de richtlijn 2004/38/EG. Het gastland "*vergemakkelijk*" enkel "*overeenkomstig zijn nationaal recht*" hun binnenkomst en verblijf.

Verzoeker geeft verder een aantal beschouwingen over de notie "*vergemakkelijken*" en stelt zich de vraag of de verplichting tot het voorleggen van een inreisvisum daaraan voldoet.

Waar verzoeker voorhoudt dat hij minder gunstig wordt behandeld indien het voor een derdelands-familielid van een derdelander of van een Belg wel mogelijk is om in België een aanvraag gezinshereniging in te dienen zonder in het bezit te zijn van een geldig inreisvisum terwijl dit voor een derdelands-familielid van een Unieburger niet mogelijk zou zijn, merkt de Raad vooreerst op dat hij niet bevoegd is om de Belgische wet zelf te toetsen aan het gelijkheidsbeginsel. Bovendien blijkt uit de bepalingen zelf van de richtlijn 2004/38/EG dat de Uniewetgever niet de bedoeling had om 'andere' familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden van een burger van de Unie. Daarnaast kan ook uit geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet worden afgeleid dat de Belgische wetgever de bedoeling zou hebben gehad om de 'andere' familieleden van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet, op dezelfde manier te behandelen als de (nauwe) familieleden van een verblijfsgerechtigde derdelander of van een Belg. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld, *quod non in casu*.

Verzoeker kan in dit kader voorts niet dienstig voorhouden dat hij ongunstiger wordt behandeld dan de andere derdelanders die zonder een geldig inreisvisum voor te leggen een beroep kunnen doen op de procedure zoals bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft immers een loutere gunstmaatregel die het bestuur de volledige discretionaire bevoegdheid geeft om, zonder dat de wet zelf voorziet in enig criterium op basis waarvan een verblijfsmachtiging kan worden

toegestaan, een vreemdeling tot een verblijf in België te “*machtigen*”. De derdelander die een dergelijke gunstmaatregel tracht te bekomen, bevindt zich uit de aard zelf van deze procedure in een minder gunstige rechtspositie dan de derdelander die zich beroept op het in de wet zelf geregelde verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging, zoals voorzien voor de andere familieleden van burgers van de Unie in de zin van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker erop alludeert dat de vereiste van het geldig inreisvisum het artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG van haar nuttig effect berooft nu deze voorafgaande voorwaarde een nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke situatie van het ‘ander’ familielid van de burger van de Unie onmogelijk maakt, wijst de Raad erop dat artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG niet voorziet dat er naar nationaal recht geen documentaire voorwaarden mogen worden opgelegd bij verblijfsaanvragen die in de gastlidstaat zelf worden ingediend door ruimere familieleden van een burger van de Unie. Ook in het arrest *Rahman* wordt nergens gesteld dat aan een ruimer familielid van een burger van de Unie geen inreisvisumplicht mag worden opgelegd. Uit de feiten uiteenzetting in de zaak C-83/11 waarover het Hof zich heeft gebogen, blijkt overigens dat de betrokken derdelanders voorafgaand aan hun aanvraag voor een verblijfskaart wel degelijk in het bezit waren gesteld van de nodige EER-familievergunningen teneinde zich bij het echtpaar *Rahman* in het Verenigd Koninkrijk te kunnen voegen (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nr. 13).

In het licht van hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat artikel 3, lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG er zich tegen zou verzetten dat een lidstaat de aanvraag voor een verblijfsvergunning als ‘ander’ familielid van een burger van de Unie afwijst wanneer geen geldig inreisvisum voorligt. Verzoeker, die een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend als ‘ander’ familielid zoals bedoeld in artikel 47/2 van de vreemdelingenwet, toont niet aan dat hij louter een geldig paspoort moest voorleggen en dat ten onrechte werd gesteld dat hij een geldig inreisvisum dient voor te leggen bij het indienen van zijn aanvraag.

2.20. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op eerdere rechtspraak van de Raad aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

2.21. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 40*bis*, §4 van de vreemdelingenwet, noch van artikel 47 van het vreemdelingenbesluit. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen, noch dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.22. In een tweede middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“(…)

Met het uitvoeren van het bevel zal hij van zijn broer en zijn gezin gescheiden worden.

Hij heeft een hechte band met zijn broer, B.(...). Er is sprake van een beschermingswaardige gezinsband. Zij wonen immers een aantal jaren samen.

Door verzoeker uit het land te zetten zou verwerende partij een inmenging in het privé- familie- en gezinsleven van verzoeker en zijn familie begaan.

Wanneer de beschermingswaardige gezinsband is aangetoond, moet DVZ overgaan tot een belangenafweging tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Bij deze beoordeling moet DVZ alle relevante feiten en omstandigheden in afweging nemen.

Het bevel nu is absoluut niet noodzakelijk noch proportioneel. Verzoeker levert geen gevaar op voor de openbare orde. Hij heeft een blanco strafblad.

Het belang van het familie en -priveleven van verzoeker primeert over het algemeen belang van de Belgische samenleving.”

2.23. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands

veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

2.24. Verzoeker beroept zich in zijn middel op het gezinsleven dat hij zou onderhouden met zijn broer, waarbij hij stelt dat hij een hechte band heeft met zijn broer.

2.25. De Raad stipt aan dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond. Het EHRM oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker slaagt er niet in het bestaan van een bijzondere band met zijn broer aan te tonen die gekenmerkt wordt door een afhankelijkheidsrelatie die de normale emotionele banden zou overstijgen. In elk geval blijkt niet dat de beweerde ‘hechte band’ van verzoeker met zijn broer een obstakel zou vormen bij een eventuele terugkeer naar Marokko. Waar verzoeker in zijn tweede middel benadrukt dat hij samenwoont met zijn broer, merkt de Raad op dat deze loutere samenwoning niet automatisch aantoonde dat er een bijzondere band van afhankelijkheid bestaat tussen verzoeker en zijn broer zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM.

2.26. Ten overvloede wijst de Raad erop dat zelfs indien verzoekers gezinsleven beschermenswaardig geacht zou worden, een verwijderingsmaatregel niet automatisch aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Om te bepalen of er sprake is van een inmenging in het recht op gezinsleven, moet er immers gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. *In casu* is er sprake van een eerste toelating op het grondgebied. In een dergelijk geval oordeelt het EHRM dat er geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting rijst voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Daarbij dient een ‘fair balance’ gerespecteerd te worden tussen de belangen van het individu en die van de samenleving als geheel. Indien de betrokkenen van bij aanvang wisten of dienden te weten dat het gezinsleven werd ontwikkeld of voortgezet in een precarie verblijfssituatie, zoals te dezen het geval is, is een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke gevallen strijdig met artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §106-109).

Verzoeker toont in zijn tweede middel niet aan dat zijn beweerde gezinsleven met zijn broer opweegt tegen het algemeen belang dat bestaat in de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering van verzoeker. Niets belet verzoeker immers om een nieuwe aanvraag in te dienen indien hij in het bezit is van de nodige (binnenkomst-)documenten. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan immers volgens vaste rechtspraak van de Raad van State niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, 152.639).

2.27. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN